

Τῆς δ' Ἐκκλησίας ὁ σεπτὸς καὶ δοξαζόμενος κληρὸς
στὸν βοῦντον ἐκυλίετο μακάριος ὡς χοῖρος,
καὶ ἡ ἁγία Σύνοδος μεθ' ἱερὰς μανίας
μαλλὰς κουβάρια ἐγινε μὲ τὰς χειροτονίας,
καὶ τοσαύτα ἀποστιβνύσαι τὸν θεοφορὸν μίτραι
κατάλληλοι πρὸς πλύσιμον ἑθεωροῦντο χύτραι.

Καὶ δειπνοὺς εἶχον μουσικοὺς καὶ ἱερὰ συμπόσια
καὶ εἰς τοὺς κύνας ἔρριπτον ἀντὶ τροφῆς τὴν ὅσιν,
ἐλπίζον δὲ ἀργότερα ἐν μουσικῇ κιθάρας
νὰ ψάλλω τοὺς Συνοδικοὺς μ' ἵχον βαρὺν καὶ πλάγιον,
καὶ τσακισμένας νὰ ἰδῶ τὰς σεβασμίας κάρας,
ποὺ τὰς φωτίζει ἕνωθεν τὸ πνεῦμα τὸ τρισάγιον.

Πανώλης δὲ τῶν Ἀθηνῶν τοὺς ἐκλογεῖς ἠπείλει
κ' ἐψυχορραγῶν καθ' ὁδὸν τυμπανιστὰς σκύλοι,
τὸ πάλαι δὲ πολυέθρονον Δίονυλλον καὶ Πινδάρων
καὶ τοῦ Τρικουπῆ τὸ λαμπρὸν αὐτὸ Χρηματιστήριον
Νεκροταφεῖον ἐγινε ἀλόγον καὶ γαιθάρον
καὶ ὅλης τῆς Ἀνατολῆς τὸ πνέθον οὐρητήριον

Κ' ἐνθ' νερὸ δὲν ἐτρέχε ἀπὸ τὰς βρύσεις στάλα
κ' εἰς γῆν ξηρὰν οἱ βάτραχοι ἐτέλειον συναυλίας,
οἱ διαψάμενοι κάτωκοι κοντὰ εἰς ὅλα τὰλλα
ἐπρόσμεναν τὰ ὕδατα τῆς λίμνης Στυμφαλίας
νὰ πλημμυρῶσουν ἀφθονα τῶν Ἀθηνῶν τὸ χῶμα
καὶ μὲ αὐτὰ νὰ κορεσθῇ τὸ διψαλέον στόμα.

Καὶ τὸν λαὸν ὁ Δῆμαρχος ἐκάλ' εἰς πανηγύρεις
καὶ εἰς ἐκστάσεις ἐπιπτε ὡς Βουδδιστῆς Φακίτης,
καὶ κήπους ἐσχέδιασε καὶ μόνος καὶ μετ' ἄλλων
καὶ ἄνδρα καὶ πίδακας καὶ κύρους ἐκ κρυστάλλων,
καὶ Κανηφόροι ἐσπυδον μετὰ χρυσῶν κανιστρῶν
κ' ὅσα ἐξάπτουν τοῦ θερμοῦ Φιλήμονος τὸν οἶστρον.

Κ' ἐνθ' συνέβαινον αὐτὰ καὶ πάμπολλα παρόμοια
ἐφύτρωναν τὰ Ντισεγκὰ καὶ ἄλλα σωματεῖα,
τὸν ὄχλον δὲ κατέπληττε μὲ τίτλους καὶ προνομία
τῶν εὐγενῶν λοποδυτῶν ἡ ἀριστοκρατία.

Κ' ὁ Φασουλὴς μετὰ χαρὰς τὸ γεγονός ἀκούσας
τοῦ φιλοξένου οἴκου τοῦ ἀνοίγει τὰς αἰθούσας.

Καὶ χρεὸς ἀπαραιτήτων ὡς εὐγενῆς ἐνόμισε
νὰ ὁσῶ ἀπαράμιλλον ἵστον Ντισεγκὴ χορὸν,
καὶ ἦλθαν τοσαῦτα Δούκιςσαι, Περιχίττισσαι καὶ Κόμησσαι,
κ' ὁ Περικλὴς ἀπρόορουχα μεταξὺ τρυφῶν.
Ἦ δὲ κυρία Φασουλή ἀνεκρηγῆθαι Κόμησα,
ἀλλὰ κ' ἐγὼ περγαμνῆς σπουδαίας ἀπεκόμισα.

Μοῦ μόνον ἀνεξέλιπτοι ἐκεῖν' αἱ ἀναμνήσεις...
τὶ κόσμος ἀκτινοβολῶν καὶ πόσαι συγκινήσεις!
Μπαλαματῆδων ἡστραποὶν μεγάλοι ἱστορῖαι
καὶ Λόρδοι Ρεπανάκηδες ὕμνουτο ἐν χορῷ,
ἀφοῦ δὲ μ' ἐψηλάφησαν τρεῖς ντισεγκὲς κυρίαὶ
ἐπίστευσαν πὸς ὄσθρακα μεταξὺ φορῶ.

Τὸ βλέμμα στρέφω 'στοῦ «Ρωμηοῦ» τὸ Δοῦναι καὶ Λαβεῖν
καὶ μευιδῶσαν χαιρετῶ τὴν μοῖραν τὴν στραβήν.
Πολλὰ μ' ἐπεδαψίλευσεν ἀνέλπιστα ἡ τύχη...
ἀέρας μόνον τὸ Λαβεῖν κ' ἐπὶ καντάρια στίχοι,
τοῦ Δοῦναι δὲ τὴν ὀχληρὰν μερίδα καθορῶν
πέντε παιδιὰ στὴ ράχη μου μετρῶ πρὸς τὸ παρόν.

Ἄν δὲ προσθίω 'στό Λαβεῖν τὸ ἀργυροῦν παράσημον
καὶ τοῦ Σκουλιούδη τὴν κομψὴν καὶ θανεικὴν βελλίδα,
εὐρίσκω εἰς ἐξίσωσιν τὸ κέρδους μὲ τὸ χάσιμον
καὶ μακαρίζω τὴν ψυχὴν τὴν εὐτυχὴ Ἑλλάδα,
ποῦ ὁ καθένας χαιρεῖται Παράδεισον ἐπίγειον
καὶ εἰς ἀλάνθαστον τρυφὰ καὶ πλήρες ἰσοζύγιον.

Ἄς ἔχη δόξαν ὁ θεὸς καὶ ὅλα πάνε πρίμα...
κ' ἡ παρθαλὴ γαιθοῦρα μου μικρὸν δὲν εἶναι κτήμα.
Ἄλλ' ὅμως λείβιν κατ' ἐμοῦ βαρεῖαν μὴ προσφέρεται,
ἂν ἐγραψα 'στὴ φούρα μου καὶ τίποτα παράβολο,
καὶ τώρα, φίλοι Ἕλληνες, εὐδαιμονεῖτε, χαιρετε,
ἦ, ὕπερ καὶ καλλίτερον, σῦρτε 'στὸ γέρο Διάβολο.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τοῦ Ἀργέντ' ἡ Μαρῖανθη, ἡ γλυκεῖα σὰν πετιμέζι,
καὶ ἀνεψία τοῦ Γιάννη κ' Ἀνδριάνας Μεσσενίτση,
κατ' αὐτὰς ἀνεκρηγῆθη ὁ θετὴ τῶν δύο κόρη
κ' ὁ θεὸς γονεῖς δευτέρους καὶ προστάτας τῆς ἑδῶρε.
Καὶ παρ' ὧν ἐξεφράσθη μία ἑνθερμος εὐχὴ
'στὴν ἀποκατάστασίν της, τὴν τοσοῦτον εὐτυχῇ.

Ὁ Φοῖβας ὁ Νικόλαος καὶ δὴ ἐκ Καλαμῶν,
νέος πολὺ δραστήριος καὶ σώφρων καὶ γλυκύς,
τὴν γενεὰν τῶν Φοῖβδων καὶ τένομα τιμῶν,
Διδάκτωρ τώρα ἐγινε τῆς Φιλοσοφικῆς.

Περὶ προβλεπτικότητος τῶν Ταμειευτηρίων,
ὕποσχόμενον πρόδον καὶ πλοῦτον περισσόν,
μελέτη Βάμβας τοῦ γνωστοῦ, μεστὴ καλῶν μυρίων...
ἀνετυπώθη κατ' αὐτὰς ἀπὸ τῶν Παρνασσῶν.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν οἷς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπίνω — κ' ἐπὶ τοῦτε συνορεύει,
μὲ ἐνδοχρεῖον ἑσθῆ, — ὁρῶ 'στὸ λῆθι τρεῖς 'στὸ ῥῆθι,

μὲ Χμεῖον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χίρρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κερνίνη» τῆς καλῆς, ἑδῶς τοῦ Πρεσβυτέρου κοινοῦ καλῆς.